



มาตรการทางกฎหมายในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมบัตรเครดิต
ของประเทศไทยอเมริกา

เนื่องจากประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นต้นกำเนิดของบัตรเครดิต มีการใช้บัตรเครดิตก่อนประเทศใด ๆ ในโลก อาชญากรรมบัตรเครดิตที่เกิดขึ้นจึงมีมากมายหลายรูปแบบ หากอาชญากรรมบัตรเครดิตมีการพัฒนารูปแบบไปไกลกว่าที่กฎหมายจะรองรับได้ ผลเสียต่าง ๆ อันเกิดจากอาชญากรรมบัตรเครดิตก็จะตกแก่ประชาชนผู้บริโภคนั่นเอง

ในส่วนนี้จะ ได้ศึกษาถึงมาตรการทางกฎหมายในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมบัตรเครดิตของประเทศไทยอเมริกา โดยศึกษามาตรการทางกฎหมายเดิมที่เคยใช้บังคับก่อนปี 1984 ได้แก่ บรรพที่ 15 มาตรา 1644 บรรพที่ 18 มาตรา 1341 ว่าด้วยการฉ้อฉลโดยใช้ไปรษณีย์ และบรรพที่ 18 มาตรา 1343 การฉ้อฉลโดยใช้โทรศัพท์ และกฎหมายที่ออกใช้บังคับในปี 1984 ได้แก่ THE CREDIT CARD FRAUD ACT 1984 (บรรพที่ 18 มาตรา 1029) ที่บัญญัติขึ้นใหม่เพื่อใช้ควบคู่ไปกับกฎหมายเดิมที่บังคับใช้ เพราะสามารถอุดช่องว่างที่มีอยู่ในกฎหมายเดิมได้ ทำให้การปราบปรามอาชญากรรมบัตรเครดิตมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

บัตรเครดิตนับว่าเป็นสิ่งสำคัญสิ่งหนึ่งสำหรับเศรษฐกิจปัจจุบันของชาวอเมริกัน เนื่องจากการขยายตัวอย่างมากในการใช้บัตรเครดิต จนสังคมของอเมริกาในปัจจุบันกลายเป็นสังคมที่ไม่ต้องใช้เงินสด (CASHLESS SOCIETY) ทำให้บัตรเครดิตดูเหมือนจะมาแทนที่ การใช้เช็คสำหรับการซื้อสินค้าและรับบริการ อย่างไรก็ตามการใช้บัตรเครดิตก็ยังมีข้อเสียอยู่บ้าง

ในบรรดาข้อเสียต่าง ๆ นั้น ข้อเสียที่สำคัญที่สุด ได้แก่ การใช้บัตรเครดิตโดยทุจริตหรืออาชญากรรมบัตรเครดิตนั่นเอง ในปี 1982 มียอดรวมของความสูญเสีย อันเนื่องมาจากอาชญากรรมบัตรเครดิตในรูปแบบต่าง ๆ นับพันล้านเหรียญสหรัฐฯ และคาดว่าจะเพิ่มขึ้นถึงสองพันล้านเหรียญสหรัฐฯ ความสูญเสียดังกล่าวนี้ในที่สุดก็จะตกแก่ผู้บริโภค

องค์ประกอบหลายอย่างที่ช่วยให้อาชญากรรมบัตรเครดิตเพิ่มมากขึ้น ได้แก่

1. การใช้บัตรเครดิตกันอย่างแพร่หลายและเพิ่มจำนวนมากขึ้น ทำให้อาชญากรรมบัตรเครดิตเพิ่มมากขึ้นเป็นเงาตามตัว ซึ่งเมื่อเทียบจากสัดส่วนของการใช้บัตรเครดิตอย่างถูกต้องตามกฎหมายกับสัดส่วนการใช้บัตรเครดิตโดยทุจริตแล้วการใช้บัตรเครดิตโดยทุจริตมีสัดส่วนที่เพิ่มมากขึ้นอย่างน่าตกใจ

2. การก่ออาชญากรรมบัตรเครดิตสามารถกระทำได้อย่างง่ายดาย เพราะเพียงแต่การลักบัตรเครดิต หรือได้หมายเลขบัตรเครดิตมาก็สามารถนำไปใช้ได้ สมาชิกบัตรไม่รู้ตัวว่าบัตรเครดิตหรือหมายเลขบัตรเครดิตได้ถูกนำไปใช้โดยผู้อื่น ทำให้ไม่สามารถทำการป้องกันได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่สมาชิกบัตรถูกลักเฉพาะหมายเลขบัตรเครดิต มีบ่อยครั้งที่สมาชิกบัตรไม่ทราบว่าผู้อื่นนำบัตรเครดิตหรือหมายเลขบัตรของตนไปใช้โดยทุจริต จนกระทั่งได้รับใบแจ้งยอดหนี้จากธนาคารหรือบริษัทผู้ออกบัตร ซึ่งหมายความว่าสมาชิกบัตรจะรู้ตัวว่ามีการใช้บัตรเครดิตของตนโดยทุจริต อาชญากรรมบัตรเครดิตก็ได้ใช้บัตรเครดิตนั้นซื้อสินค้าหรือบริการไปเป็นจำนวนสองในสามส่วนของเงินที่สมาชิกบัตรจะต้องชำระตามใบแจ้งยอดหนี้

3. นอกจากสมาชิกบัตรจะไม่มีทางตรวจสอบว่ามีการใช้บัตรเครดิตของตนโดยทุจริตแล้ว เจ้าหน้าที่ของรัฐ ผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องในการปราบปรามอาชญากรรมบัตรเครดิตก็ละเลยไม่ค่อยให้ความสนใจต่ออาชญากรรมบัตรเครดิตเท่าที่ควร อันเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้อาชญากรรมบัตรเครดิตขยายตัวมากยิ่งขึ้น

4. กฎหมายของมลรัฐต่าง ๆ และของสหรัฐอเมริกาเอง ก็ไม่ครอบคลุมรูปแบบต่าง ๆ ของการก่ออาชญากรรมบัตรเครดิต ซึ่งนับว่าเป็นสาเหตุที่สำคัญที่สุดที่ทำให้อาชญากรรมบัตรเครดิตขยายตัวมากยิ่งขึ้น



5.1 บทบัญญัติของกฎหมายที่ใช้บังคับ

รัฐบาลของสหรัฐอเมริกาได้พยายามใช้บทบัญญัติของกฎหมายต่าง ๆ บังคับต่อ อาชญากรรมบัตรเครดิต บทบัญญัติที่นำมาปรับใช้บังคับมากที่สุด ได้แก่ มาตรา 1644 ของ TRUTH IN LENDING ACT (TITLE 15 U.S.C SECTION 1644) การฉ้อฉลโดยใช้ไปรษณีย์ (TITLE 18 U.S.C SECTION 1341 MAILFRAUD) และ การฉ้อฉลโดยใช้โทรศัพท์ (TITLE 18 U.S.C SECTION 1343 (WIRE FRAUD) อันเป็นบทบัญญัติ 3 มาตราที่ใช้บังคับกับอาชญากรรมบัตรเครดิต

ในบทบัญญัติทั้งสามมาตรานี้ มาตรา 1644 เท่านั้น ที่เหมาะสมที่สุดในการนำมาใช้ สำหรับอาชญากรรมบัตรเครดิต มาตรานี้ได้บัญญัติขึ้นในปี 1970 โดยรัฐสภาสหรัฐอเมริกา บัญญัติขึ้นเพื่อใช้สำหรับการขยายตัวและการใช้อย่างแพร่หลายของบัตรเครดิตในระบบเศรษฐกิจ ของสหรัฐอเมริกา มาตรานี้บัญญัติห้ามมิให้ใช้บัตรเครดิตที่ได้มาโดยมิชอบด้วยกฎหมาย⁷⁸ หรือรับ สินค้าที่ได้จากการใช้บัตรเครดิตที่มีชอบด้วยกฎหมาย เป็นความผิดทางอาญา ในการจะนำมาตรา 1644 มาใช้บังคับได้ก็ต่อเมื่อ ผู้กระทำความผิดได้ใช้บัตรเครดิตที่ได้มา ซื้อสินค้าหรือได้รับเงินหรือ สิ่งของจากการนั้นเป็นจำนวนเงินไม่น้อยกว่า 1,000 เหรียญสหรัฐฯ ภายในระยะเวลา 1 ปี แต่ มาตรานี้ไม่ได้บัญญัติครอบคลุมถึงการใช้เฉพาะหมายเลขบัตรโดยทุจริต คงบัญญัติห้ามแต่เฉพาะการ ใช้ตัวบัตรเครดิตโดยทุจริตเท่านั้น ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากบทบัญญัติของ TRUTH IN LENDING ACT นั้น รัฐได้บัญญัติขึ้น โดยมีจุดมุ่งหมายในการคุ้มครองผู้บริโภคหรือสมาชิกบัตรเท่านั้น ไม่ได้มี จุดมุ่งหมายที่จะบัญญัติให้ครอบคลุมถึงอาชญากรรมบัตรเครดิต แต่ให้นำมาปรับใช้บังคับกับอาชญา กรรมบัตรเครดิตเท่าที่บทบัญญัติของมาตรานี้จะเอื้ออำนวยให้เท่านั้น

⁷⁸ มาตรา 1644 ให้คำนิยามของบัตรเครดิตที่ได้มาโดยมิชอบด้วยกฎหมาย ให้หมายถึง บัตรเครดิตปลอม, แปลง, ปลอมลายมือ, หาย, ถูกฉก หรือการได้รับมาโดยฉ้อฉล

เหตุผลสำคัญที่รัฐไม่ได้บัญญัติให้กฎหมายมาตรานี้ครอบคลุมถึงอาชญากรรมบัตรเครดิต เพราะรัฐมีเจตนารมณ์ในการบัญญัติ TRUTH IN LENDING ACT นี้ขึ้นเพื่อคุ้มครองผู้บริโภคด้วย จุดมุ่งหมายที่จะสนับสนุนการใช้บัตรเครดิตให้แพร่หลายขึ้น ไม่ได้มีจุดมุ่งหมายที่จะลดอาชญากรรมบัตรเครดิต สำหรับในเรื่องอื่น ๆ นั้น ให้เป็นหน้าที่ของตุลาการในการใช้การตีความตามบทบัญญัติ เพื่อนำมาปรับใช้ในเรื่องอื่นแทน

นอกจาก TRUTH IN LENDING ACT ที่เจ้าพนักงานรัฐนำมาปรับใช้บังคับต่อ อาชญากรรมบัตรเครดิตแล้ว กฎหมายที่สำคัญอีกฉบับได้แก่ การฉ้อฉลโดยใช้ไปรษณีย์ (MAIL FRAUD)⁷⁹ บทบัญญัตินี้กำหนดให้การใช้ไปรษณีย์เป็นเครื่องมือในการก่ออาชญากรรมบัตรเครดิต ให้ถือว่าเป็นความผิดตามมาตรา⁸⁰ ซึ่งเหมือนกันกับบทบัญญัติที่ว่าด้วยการฉ้อฉลโดยใช้โทรศัพท์⁸⁰ (WIRE FRAUD) ซึ่งบัญญัติให้การใช้โทรศัพท์เป็นเครื่องมือในการก่ออาชญากรรมบัตรเครดิต ให้ถือว่าเป็นความผิดตามมาตรา⁸¹เช่นเดียวกัน

กฎหมายฉบับสุดท้ายที่ใช้บังคับเกี่ยวเนื่องกับอาชญากรรมบัตรเครดิต ได้แก่ THE RIGHT TO FINANCIAL PRIVACY ACT 1978 ซึ่งเป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับการสืบสวนสอบสวนคดีอาชญากรรมบัตรเครดิต บทบัญญัตินี้ได้ให้อำนาจแก่เจ้าพนักงานรัฐ ในการตรวจสอบหรือสอบถามข้อมูลต่าง ๆ จากธนาคารหรือบริษัทผู้ออกบัตร เกี่ยวกับอาชญากรรมบัตรเครดิตที่เกิดขึ้น ได้ โดยที่ธนาคารหรือบริษัทผู้ออกบัตร จะต้องให้ข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกัาชญากรรมบัตรเครดิต⁸¹

⁷⁹ 18 U.S.C. 1341

⁸⁰ 18 U.S.C. 1643

⁸¹ 12 U.S.C. 3405 มาตรานี้ใช้บังคับกับธนาคาร แต่ในเรื่องของบัตรเครดิตก็ให้นำ

มาปรับใช้บังคับ เพราะผู้ออกบัตรส่วนใหญ่ ได้แก่ ธนาคาร

5.2 ข้อบกพร่องของกฎหมายที่ใช้ก่อนปี 1984

ก่อนที่จะได้มีการตราบัญญัติ THE COMPREHENSIVE CRIME CONTROL ACT 1984 นั้น กฎหมายของสหรัฐอเมริกาที่บังคับใช้กับอาชญากรรมบัตรเครดิตมีข้อบกพร่องอยู่หลายประการ เช่น ปัญหาในการดำเนินคดีกับผู้กระทำผิดที่นำหมายเลขบัตรเครดิตไปใช้โดยทุจริต แต่ไม่ได้ใช้ตัวบัตรเครดิตในการกระทำความผิด ปัญหาในการใช้บทบัญญัติว่าด้วยการฉ้อฉลโดยใช้ไปรษณีย์ (MAIL FRAUD) หรือการฉ้อฉลโดยใช้โทรศัพท์ (WIRE FRAUD) และปัญหาในการใช้ THE RIGHT TO FINANCIAL PRIVACY ACT 1978

5.2.1. การก่ออาชญากรรมบัตรเครดิตโดยใช้หมายเลขบัตร

ในการก่ออาชญากรรมบัตรเครดิต ผู้กระทำความผิดไม่จำเป็นต้องได้ตัวบัตรเครดิตมาใช้ในการกระทำความผิดเสมอไป ผู้กระทำความผิดเพียงแต่ได้หมายเลขบัตรเครดิตมาเท่านั้นก็สามารถก่ออาชญากรรมบัตรเครดิตได้ ตัวอย่างเช่น ผู้กระทำความผิดสามารถนำหมายเลขบัตรเครดิตไปทำปลอมด้วยวิธี "พลาสติกขาว" (WHITE PLASTIC) โดยไม่ต้องอาศัยตัวบัตรเครดิตแต่อย่างใด ผู้กระทำความผิดจะพิมพ์หมายเลขบัตรและข้อมูลลงบนแผ่นพลาสติกขาวธรรมดา แล้วนำมารูกลงในใบบันทึกการขาย ต่อจากนั้นก็นำไปให้ร้านค้าหรือสถานบริการที่ร่วมมือด้วยนำมาเรียกเก็บเงินจากธนาคารหรือบริษัทผู้ออกบัตร หรือนำมาพิมพ์ลงบนแผ่นพลาสติกเพื่อให้เป็นบัตรเครดิตปลอมที่ทำเลียนแบบคล้ายจริง โดยวิธีการเดียวกัน การได้มาซึ่งหมายเลขบัตรเครดิตนั้นได้มาโดยหลายวิธีต่าง ๆ กัน

นอกจากการทำปลอมด้วยวิธีพลาสติกขาวหรือการทำปลอมโดยเลียนแบบคล้ายจริงแล้ว ผู้กระทำความผิดยังสามารถใช้หมายเลขบัตรที่ได้มานั้น ซื้อสินค้าหรือบริการต่าง ๆ ได้โดยการสั่งซื้อสินค้าในใบสั่งซื้อทางไปรษณีย์ (MAIL ORDER) ได้อีกด้วย เห็นได้ว่าการก่ออาชญากรรมบัตรเครดิตนั้น ผู้กระทำผิดไม่จำเป็นต้องได้ตัวบัตรเครดิตนั้นมาเลย

ในเรื่องการใช้หมายเลขบัตรเครดิตในการก่ออาชญากรรมบัตรเครดิตนั้น ศาลของสหรัฐอเมริกาเองก็มีความเห็นเป็นสองฝ่าย คือ ฝ่ายแรกเห็นว่าบทบัญญัติมาตรา 1644 สามารถใช้ลงโทษผู้กระทำความผิดที่ใช้หมายเลขบัตรเครดิตโดยทุจริตได้ ฝ่ายที่สองเห็นว่าบทบัญญัติมาตรา 1644 นั้นใช้ลงโทษได้เฉพาะการใช้ตัวบัตรเครดิตโดยทุจริตเท่านั้น

ตัวอย่างหนึ่งในหลาย ๆ คดีที่เกิดขึ้นได้แก่ คดี UNITED STATES V. CALLIHAN จำเลยใช้โทรศัพท์ทางไกลระหว่างมลรัฐในการหลอกลวงสมาชิกบัตรจนจำเลยได้หมายเลขบัตรเครดิตจากสมาชิกบัตรมา ศาลชั้นต้นได้พิพากษาว่าจำเลยมีความผิดฐานฉ้อฉลโดยใช้โทรศัพท์และมีความผิดฐานใช้บัตรเครดิตโดยทุจริต

จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนในความผิดฐานฉ้อฉลโดยใช้โทรศัพท์ แต่กลับคำพิพากษาในฐานความผิดเกี่ยวกับการใช้บัตรเครดิตโดยทุจริต โดยศาลอุทธรณ์เห็นว่า ตามบทบัญญัติมาตรา 1644 รัฐสภาไม่เจตนาที่จะไม่บัญญัติให้การใช้เฉพาะหมายเลขบัตรเครดิตโดยทุจริตเป็นความผิดตามมาตรานี้⁸² และศาลอุทธรณ์ได้ตั้งข้อสังเกตอีกว่า หากรัฐสภาไม่เจตนาที่จะให้การใช้หมายเลขบัตรโดยทุจริตเป็นการกระทำความผิดตามมาตรานี้ ก็ควรที่รัฐสภาจะได้บัญญัติไว้ให้ชัดเจน เช่นเดียวกับที่บัญญัติไว้ในมาตรา 1341 ว่าด้วยการฉ้อฉลโดยใช้ไปรษณีย์ (MAIL FRAUD) และมาตรา 1343 ว่าด้วยการฉ้อฉลโดยใช้โทรศัพท์ (WIRE FRAUD)

⁸² ศาลสรุปว่า ความหมายของคำว่าบัตรเครดิต ตามมาตรา 1644 หมายถึงสิ่งเล็กๆ น้อยๆ ที่เปลี่ยนแบบ ที่มีหมายเลขบัตรพิมพ์อยู่ แต่ไม่ได้หมายถึงหมายเลขบัตรอย่างเดียว

หลังจากคดี UNITED STATES V. CALLIHAN แล้ว ในปีถัดมา ศาล ได้มีคำพิพากษาในคดี UNITED STATES V. BICE-BEY ว่า มาตรา 1644 หมายถึงรวมถึงการใช้ หมายเลขบัตรเครดิตโดยทุจริตด้วย ในคดีนี้จำเลยได้สั่งซื้อสินค้าจากบริษัทที่ขายสินค้าซึ่งอยู่ใน มลรัฐอื่น โดยใช้หมายเลขบัตรเครดิตที่ได้มาโดยทุจริต ศาลพิพากษาว่าเป็นความผิดในการใช้บัตร เครดิตโดยทุจริตตามมาตรา 1644 แม้จำเลยจะต่อสู้ว่าการจะเป็นความผิดตามมาตรา 1644 ได้นั้น ก็ต่อเมื่อมีการใช้ตัวบัตรเครดิตโดยทุจริตเท่านั้น มาตรา 1644 ไม่ครอบคลุมถึงการใช้หมายเลข บัตรเครดิตโดยทุจริต แต่ศาลไม่เห็นด้วยกับข้อต่อสู้ของจำเลย โดยให้เหตุผลว่า ศาลมีอำนาจใช้ ตุลวินิจฉัยพิจารณาในการตีความมาตรา 1644 เพื่อป้องกันการใช้หมายเลขบัตรเครดิตโดยทุจริต เพื่อมิให้ขัดต่อเจตนารมณ์ของรัฐสภาที่ได้บัญญัติมาตรานี้ขึ้น และศาลได้ให้ความเห็นต่อไปอีกว่า หมายเลขบัตรเครดิตเป็นส่วนประกอบที่สำคัญที่สุดของบัตรเครดิต ฉะนั้นการนำหมายเลขบัตรเครดิต ไปใช้โดยทุจริต ย่อมถือได้ว่าเป็นการฝ่าฝืนบทบัญญัติมาตรา 1644 ด้วย จำเลยมีความผิดฐาน ใช้บัตรเครดิตโดยทุจริตตามมาตรา 1644

นอกจากนี้ศาลยังได้อธิบายความหมายของบัตรเครดิตตามเจตนารมณ์ ของมาตรา 1644 ว่า มาตรานี้ได้บัญญัติไว้อย่างชัดเจนอย่างยิ่ง โดยได้ให้คำนิยามของบัตรเครดิต ว่าเป็นเครื่องมือ (DEVICE) อย่างหนึ่ง ซึ่งถ้าหากศาลไม่ใช้การตีความให้เป็นเช่นนั้นแล้ว ความหมายของบัตรเครดิตตามมาตรา 1644 ก็นับว่าเป็นช่องว่างของกฎหมายอย่างมาก ใน กรณีผู้กระทำความผิดสามารถก่ออาชญากรรมบัตรเครดิตได้โดยไม่ต้องใช้ตัวบัตรเลย

5.2.2. มูลค่ารวมของจำนวนเงินที่ได้มาโดยการใช้บัตรเครดิตโดยทุจริต

ตามมาตรา 1644 ในบรรพ 18 ของ UNITED STATES CODE นั้น บัญญัติหากจำนวนการใช้บัตรเครดิตโดยทุจริตในระยะเวลา 1 ปี ทำให้ได้มาซึ่งเงิน สินค้า บริการ

หรือสิ่งใดที่มีมูลค่ารวมเป็นจำนวนเงิน 1,000 เหรียญสหรัฐ⁸³ หรือมากกว่า เป็นการกระทำความผิดตามมาตรา 1644 ซึ่งถ้าหากพิจารณาโดยผิวเผินจะเห็นได้ว่าบทบัญญัติมาตรานี้ หมายความว่าเฉพาะจำนวนใบบันทึกการขาย ต่อการใช้บัตรเครดิตโดยทุจริต 1 บัตร ที่รวมแล้วมีมูลค่าไม่ต่ำกว่า 1,000 เหรียญสหรัฐ⁸⁴ เป็นเหตุให้เจ้าพนักงานรัฐไม่พยายามที่จะดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดหลาย ๆ คน ที่ได้ใช้บัตรเครดิตโดยทุจริต ซึ่งเมื่อนับรวมแล้วมีมูลค่าของเงินที่ได้รับต่ำกว่า 1,000 เหรียญสหรัฐ ต่อการใช้บัตรเครดิตโดยทุจริต 1 บัตร ต่อมาผู้กระทำความผิดจึงได้ใช้บัตรเครดิตที่ได้มาโดยทุจริต โดยการใช้บัตรเครดิตนั้นหลาย ๆ บัตร เมื่อรวมมูลค่าของเงินที่ได้รับจากการกระทำความผิดนั้นจะเกิน 1,000 เหรียญสหรัฐ⁸⁴ แต่ผู้กระทำความผิดนั้นจะระมัดระวังมิให้มูลค่ารวมของเงินที่ได้รับจากการใช้บัตรเครดิตแต่ละบัตรเกินกว่า 1,000 เหรียญสหรัฐ⁸⁴

แต่ในปัจจุบัน ศาลได้แก้ไขช่องว่างของกฎหมายนี้ โดยการใช้ดุลพินิจ

ในการตีความ พิจารณาให้มูลค่าของจำนวนเงินที่ได้รับจากการใช้บัตรเครดิตโดยทุจริตตามมาตรา 1644 สามารถรวมจากจำนวนทั้งหมดที่เกิดจากการใช้บัตรเครดิตโดยทุจริตหลาย ๆ บัตรได้ ดังเช่น ในคดี UNITED STATES V. MIKELBERG ศาลพิเคราะห์แล้วเห็นว่า ตามบทบัญญัติมาตรา 1644 รัฐสภามีเจตนารมณ์อย่างชัดเจนที่จะรวมจำนวนเงินอันเกิดจากการใช้บัตรเครดิตโดยทุจริตทั้งหมด กรณีที่ศาลมีความเห็นเช่นนั้นนับว่าเป็นผลดีอย่างยิ่ง มิฉะนั้นแล้ว มาตรการในการปราบปรามอาชญากรรมบัตรเครดิตตามมาตรา 1644 ก็จะไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร แต่มีบางศาลเห็นว่าบทบัญญัติตามมาตรา 1644 ในเรื่องมูลค่ารวมของเงินที่ได้จากการใช้บัตรเครดิตนั้นยัง

⁸³ 15 U.S.C. 1644 (a)

⁸⁴ U.S. NEWS & WORLD REPORT, OCT 5, 1983, P. 78



คลุมเครือ ศาลเห็นว่าการแปลงความหมายในมาตรา 1644 จะทำให้ความหมายของมาตรานี้
เสียไป อย่างไรก็ตาม ศาลส่วนใหญ่ยังใช้การตีความเกี่ยวกับความหมายของมูลค่ารวมนี้อยู่ การ
แปลความหมายตามตัวอักษรในมาตรานี้จะทำให้กฎหมายใช้ได้อย่างจำกัด และไม่มีประสิทธิภาพ
ที่จะใช้ในการปราบปรามอาชญากรรมบัตรเครดิต

5.2.3. ความจำเป็นที่ต้องมีกฎหมายใหม่

ตามบทบัญญัติมาตรา 1644 ที่บัญญัติว่า ผู้ใดโดยเจตนา.....ใช้บัตร
เครดิตปลอมแปลง ปลอมลายมือ บัตรเครดิตที่สูญหายหรือถูกฉ้อหรือเป็นบัตรเครดิตที่ได้มาโดย
ทุจริต⁸⁵ บทบัญญัติในส่วนนี้ของมาตรา 1644 ทำให้เกิดช่องว่างของกฎหมายสองประการด้วยกันคือ

1. ความหมายของ "การได้บัตรเครดิตมาโดยทุจริต" ทำให้ไม่
ครอบคลุมถึงกรณีที่สมาชิกบัตรได้ขายบัตรเครดิตของตนให้แก่ผู้อื่น แล้วแจ้งมายังธนาคารหรือบริษัท
ผู้ออกบัตรว่า บัตรเครดิตของตนหายหรือถูกฉ้อ ในขณะที่ผู้ซื้อบัตรเครดิตจากสมาชิกบัตรได้นำบัตร
ที่ตนซื้อมานั้นไปใช้ซื้อสินค้าเป็นจำนวนมาก ผู้ที่รับซื้อบัตรจากสมาชิกบัตรแล้วนำไปใช้นั้นถือว่าไม่ได้
เป็นผู้กระทำความผิดตามบทบัญญัติมาตรานี้ เพราะบัตรเครดิตที่ตนได้นั้น เป็นการได้มา
โดยชอบ⁸⁶

⁸⁵ 15 U.S.C. 1644 (a)

⁸⁶ คดี UNITED STATES V. KASPER จำเลยซื้อบัตรเครดิตมาจากสมาชิกบัตร ไม่เป็น
การฝ่าฝืนบทบัญญัติมาตรา 1644 แม้ว่าจำเลยจะมีเจตนาใช้บัตรเครดิตโดยฉ้อฉล แต่การได้บัตร
เครดิตของจำเลยไม่ได้เป็นการได้มาโดยทุจริต

2. มาตรา 1644 ไม่ได้บัญญัติว่า การครอบครองบัตรเครดิตที่ได้มาโดยทุจริตหรือ การครอบครองเครื่องมือหรืออุปกรณ์ที่ใช้ในการปลอมแปลงบัตรเครดิตเป็นการกระทำผิดตามมาตรา ๑๖๖ นั้น เจ้าหน้าที่รัฐจะดำเนินคดีกับอาชญากรบัตรเครดิตได้ก็ต่อเมื่อมีการใช้บัตรเครดิตที่ได้มาโดยทุจริตนั้น ซื่อสินค้าหรือบริการเท่านั้น อันเป็นผลให้พนักงานอัยการมีความยากลำบากในการพิสูจน์ว่า ผู้มีบัตรเครดิตที่ได้มาโดยทุจริต หรือผู้มีเครื่องมืออุปกรณ์สำหรับปลอมแปลงบัตรเครดิตไว้ในครอบครองมีเจตนาที่จะกระทำผิดตามมาตรา ๑๖๖

ความจำเป็นที่จะต้องมีกฎหมายที่ใช้บังคับกับการครอบครองบัตรเครดิตที่ได้มาโดยทุจริตจึงเกิดขึ้น ในกรณีที่สมาชิกบัตรหลอกลวงธนาคารหรือบริษัทผู้ออกบัตร เพื่อให้ได้มาซึ่งบัตรเครดิต ถ้าหากไม่มีบทบัญญัติดังกล่าวแล้ว จะทำให้พนักงานอัยการมีความยากลำบากในการที่จะพิสูจน์ว่าธนาคารหรือบริษัทผู้ออกบัตรได้หลงเชื่อในเอกสารต่าง ๆ ที่ผู้สมัครสมาชิกบัตรส่งมา เพื่อแสดงฐานะทางการเงินอันเป็นเท็จทำให้ธนาคารหรือบริษัทผู้ออกบัตรหลงออกบัตรเครดิตให้ เมื่อยังไม่มีบทบัญญัติดังกล่าว เจ้าหน้าที่รัฐจะต้องประสบกับปัญหายุ่งยากในการพิสูจน์ว่า การได้บัตรเครดิตของสมาชิกบัตรนั้น ได้มาโดยทุจริต ซึ่งช่องว่างของมาตรา 1644 นี้ ทำให้รัฐต้องออกบทบัญญัติที่ครอบคลุมถึงการครอบครองบัตรเครดิตที่ได้มาโดยทุจริต

5.2.4. การฉ้อฉลโดยใช้ไปรษณีย์และการฉ้อฉลโดยใช้โทรศัพท์

บทบัญญัติของกฎหมายว่าด้วยการฉ้อฉลโดยใช้ไปรษณีย์และการฉ้อฉลโดยใช้โทรศัพท์นั้น บางกรณีก็สามารถนำมาปรับใช้กับอาชญากรรมบัตรเครดิตได้ อย่างไรก็ตามบทบัญญัติทั้งสองนี้ก็ทำความยุ่งยากให้แก่เจ้าพนักงานรัฐในการบังคับใช้ เนื่องจากตามบทบัญญัตินี้ กำหนดให้ เจ้าพนักงานรัฐต้องพิสูจน์ว่าการใช้ไปรษณีย์หรือโทรศัพท์นั้น เกี่ยวข้องกับการก่อให้เกิดอาชญากรรมบัตรเครดิต

ในคดี UNITED STATES V. MAZE จำเลยได้ลักบัตรเครดิตของเพื่อนร่วมห้องของจำเลยไป และได้ใช้บัตรเครดิตนั้นซื้อสินค้าและบริการในหลายมลรัฐด้วยกัน ร้านค้าและสถานบริการผู้รับบัตรที่ไม่ได้มีส่วนรู้เห็นกับการกระทำของจำเลยได้ส่งใบบันทึกการขายอันเกิดจากการใช้บัตรเครดิตของจำเลยโดยทางไปรษณีย์มายังธนาคารผู้ออกบัตรเพื่อเรียกเก็บเงิน ศาลได้พิพากษาว่าจำเลยไม่มีความผิดตามมาตรา 1644 เพราะจำนวนเงินที่เกิดจากการใช้บัตรเครดิตที่ได้มาโดยทุจริตของจำเลยเมื่อรวมแล้วน้อยกว่าที่กฎหมายบัญญัติให้เป็นความผิด⁸⁷ ดังนั้นเจ้าพนักงานรัฐจึงฟ้องจำเลยว่ากระทำความผิดตามบทบัญญัติที่ว่าด้วยการฉ้อฉลโดยใช้ไปรษณีย์

ศาลสูงของสหรัฐอเมริกาได้ตัดสินว่า การที่ร้านค้าได้ส่งใบบันทึกการขายอันเกิดจากการใช้บัตรเครดิตที่ได้มาโดยทุจริตของจำเลยมายังธนาคารผู้ออกบัตรทางไปรษณีย์ยังไม่เพียงพอที่จะฟังได้ว่า จำเลยได้ใช้ไปรษณีย์เป็นส่วนหนึ่งของการฉ้อฉลของจำเลย ศาลเห็นว่าการใช้บัตรเครดิตที่ได้มาโดยทุจริตนั้น การกระทำของจำเลยเป็นความผิดสำเร็จเมื่อจำเลยได้รับสินค้าหรือบริการ การที่ร้านค้าส่งใบบันทึกการขายทางไปรษณีย์เพื่อเรียกเก็บเงินจากธนาคารผู้ออกบัตร ไม่ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของการกระทำความผิดของจำเลย ดังนั้น จำเลยไม่ได้กระทำความผิดตามมาตรานี้

ท่านหัวหน้าผู้พิพากษาเบอร์เกอร์ (CHIEF JUSTICE BURGER) ซึ่งไม่เห็นด้วยกับคำพิพากษานี้ ได้ให้ทัศนะว่า การตัดสินของศาลในคดีนี้ ไม่ได้เป็นการขัดขวางรัฐที่จะนำบทบัญญัติว่าด้วยการฉ้อฉลโดยใช้ไปรษณีย์มาปรับใช้บังคับกับอาชญากรรมบัตรเครดิต แต่การพิจารณานั้นควรจะขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงต่าง ๆ

⁸⁷ บทบัญญัติในขณะนั้นกำหนดไว้ 5,000 เหรียญสหรัฐ แต่จำเลยใช้บัตรเครดิตซื้อสินค้ามีมูลค่ารวมแล้วไม่เกิน 2,000 เหรียญสหรัฐ

ผู้พิพากษาไวท์ (JUSTICE WHITE) เป็นอีกท่านหนึ่งที่ไม่เห็นด้วยกับคำพิพากษานี้ ได้ชี้ให้เห็นว่าการส่งใบบันทึกการขายไปทางไปรษณีย์นั้นทำให้เกิดช่วงระยะเวลาที่จำเลยสามารถใช้บัตรเครดิตที่ได้มาโดยทุจริตได้ และเห็นว่าคำพิพากษานี้ตีความหมายของมาตรา 1341 แคบเกินไป

หลังจากนั้นเป็นต้นมา การดำเนินคดีอาชญากรรมบัตรเครดิต ด้วยการนำบทบัญญัติว่าด้วยการฉ้อฉลโดยใช้ไปรษณีย์ก็มีเพิ่มมากขึ้น หลาย ๆ กรณี เกิดจากผู้สมัครสมาชิกบัตรทำการฉ้อฉลโดยการส่งใบสมัครซึ่งมีข้อความอันเป็นเท็จมายังธนาคารหรือบริษัทผู้ออกบัตร กรณีเช่นนี้ศาลก็ได้นำบทบัญญัติว่าด้วยการฉ้อฉลโดยใช้ไปรษณีย์มาปรับใช้บังคับ หรือในกรณีที่ร้านค้าหรือสถานบริการผู้รับบัตรเครดิตมีส่วนร่วมในการก่ออาชญากรรมบัตรเครดิต ส่งใบบันทึกการขายที่เกิดจากการใช้บัตรเครดิตโดยทุจริตมาทางไปรษณีย์ เพื่อเรียกเก็บเงินกับธนาคารหรือบริษัทผู้ออกบัตร อันถือได้ว่าการใช้ไปรษณีย์ตามกรณีนี้มีส่วนทำให้การกระทำความผิดสำเร็จ ซึ่งศาลก็ได้มีคำพิพากษาในหลาย ๆ คดี โดยนำบทบัญญัติว่าด้วยการฉ้อฉลโดยใช้ไปรษณีย์มาปรับใช้บังคับกับกรณีดังกล่าว

การนำบทบัญญัติว่าด้วยการฉ้อฉลโดยใช้โทรศัพท์มาใช้บังคับกับอาชญากรรมบัตรเครดิตนับได้ว่าเป็นวิวัฒนาการล่าสุด ในคดี UNITED STATES V. MUNI ศาลได้ตัดสินว่าร้านค้าที่มีส่วนรู้เห็นในการก่ออาชญากรรมบัตรเครดิต และได้ทำการขออนุมัติวงเงิน (AUTHORIZATION REQUEST) กับธนาคารหรือบริษัทผู้ออกบัตรทางโทรศัพท์ ถือว่าได้กระทำความผิดตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 1343 (WIRE FRAUD) โดยศาลสรุปว่าการขออนุมัติวงเงินทางโทรศัพท์ ในกรณีที่มีการซื้อขายสินค้าด้วยบัตรเครดิต ถือว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของการกระทำความผิด ร้านค้าที่มีส่วนรู้เห็นในการใช้บัตรเครดิตโดยทุจริตมีความผิดตามบทบัญญัติในมาตรา 1343 ว่าด้วยการฉ้อฉลโดยใช้โทรศัพท์ เพราะร้านค้านั้นได้ใช้โทรศัพท์เป็นเครื่องมือในการก่ออาชญากรรมบัตรเครดิต

ในคดี UNITED STATES V. DEBAISI ศาลได้ขยายหลักเกณฑ์ในเรื่องนี้ไปอีกก้าวหนึ่ง คดีนี้ศาลได้พิพากษาว่า ในการใช้บัตรเครดิตที่ได้มาโดยทุจริตซื้อสินค้าที่มีราคาสูง ๆ ทางร้านค้าจะต้องทำการขออนุมัติวงเงินทางโทรศัพท์เสียก่อนจึงจะขายสินค้าได้^{๘๘} พินิจพิเคราะห์ว่า จำเลยกระทำความผิดตามมาตรา 1343 นี้ จากคำพิพากษาในเองทำให้มาตรา 1343 ว่าด้วยการฉ้อฉลโดยใช้โทรศัพท์สามารถนำมาใช้บังคับกับอาชญากรรมบัตรเครดิตได้เป็นส่วนใหญ่

5.2.5. การรักษาความลับของลูกค้าของสถาบันการเงิน

ในการที่รัฐจะบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับอาชญากรรมบัตรเครดิตให้มีประสิทธิภาพ รัฐจึงจำเป็นที่จะต้องเข้าไปตรวจสอบใบบันทึกการขายต่าง ๆ ด้วย อย่างไรก็ตาม บทบัญญัติเรื่องความลับของสถาบันการเงิน (FINANCIAL PRIVACY INSTITUTES) ทำให้พนักงานสืบสวนมีอำนาจอย่างจำกัดในการที่จะตรวจสอบข้อมูลของสมาชิกบัตร อันเป็นการเริ่มต้นของการสืบสวนเพื่อหาพยานหลักฐานที่สำคัญ

เจ้าพนักงานรัฐได้กล่าวโต้แย้งการจำกัดขอบเขตของพนักงานสืบสวนในการเริ่มต้นสืบสวนการกระทำความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมบัตรเครดิตนั้น พนักงานสืบสวนควรมีอำนาจที่จะเข้าไปตรวจสอบข้อมูลของธนาคารหรือบริษัทผู้ออกบัตรได้ก่อนการเริ่มต้นการสืบสวนอย่างเป็นทางการ พนักงานสืบสวนจะสามารถหาหลักฐานของการกระทำความผิดได้ดี หากสามารถเข้าไปตรวจสอบข้อมูลต่าง ๆ ของบัตรเครดิตได้ การเพิ่มเติมบทบัญญัตินี้ไม่น่าจะเป็นการก้าวก่ายข้อมูลความลับของสมาชิกบัตรมากเกินไป เพราะธนาคารก็ทราบข้อมูลที่เป็นความลับนี้ด้วย

^{๘๘} ศาลได้สรุปว่า จำเลยมีความผิดฐานทำการฉ้อฉลโดยใช้โทรศัพท์ เพราะเป็นที่ทราบกันอยู่ทั่วไปว่า ต้องทำการขออนุมัติวงเงินทางโทรศัพท์สำหรับการซื้อสินค้าที่เป็นจำนวนเงินสูง

5.3 รัฐบัญญัติว่าด้วยการใช้บัตรเครดิตโดยทุจริต 1984

ในปี 1984 รัฐสภาได้ตรารัฐบัญญัติขึ้นฉบับหนึ่งคือ THE CREDIT CARD FRAUD ACT 1984 โดยมีวัตถุประสงค์ในการที่จะแก้ไขข้อบกพร่อง และอุดช่องว่างของกฎหมายของมาตรา 1644 ของ TRUTH IN LENDING ACT ซึ่งในส่วนนี้จะ ได้ศึกษาถึงมาตรการทางกฎหมายของรัฐบัญญัตินี้

5.3.1. มาตรการทางกฎหมายในรัฐบัญญัติ ข้อดี - ข้อเสีย

THE CREDIT CARD FRAUD ACT 1984 นี้ ได้มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงที่สำคัญ ในการให้คำจำกัดความของการกระทำที่ถือว่าเป็นอาชญากรรมบัตรเครดิตส่วนที่สำคัญที่สุด ได้แก่

1. บทบัญญัติที่บัญญัติให้การใช้หมายเลขบัตรเครดิตโดยทุจริตเป็นการกระทำความผิดโดยไม่ต้องคำนึงว่าจะมีการใช้บัตรเครดิตด้วยหรือไม่ ทำให้สามารถใช้บังคับกับอาชญากรรมบัตรเครดิตได้ดีขึ้น^{๘๘} ดังนั้นมาตรา 1029 ตามรัฐบัญญัตินี้ได้อุดช่องว่างของกฎหมายตามบทบัญญัติในมาตรา 1644 ในเรื่องการใช้หมายเลขบัตรเครดิตโดยทุจริต และช่องว่างของกฎหมายในเรื่องการได้มาซึ่งบัตรเครดิตโดยทุจริต (FRAUDELENTLY OBTAINED) ซึ่งตามมาตรา 1029 นี้ ได้กล่าวถึง "อุปกรณ์ที่ปราศจากอำนาจ" (UNAUTHORIZED ACCESS DEVICE) ให้หมายรวมถึง "การได้มาโดยเจตนาที่จะฉ้อฉล" ด้วย (OBTAINED WITH INTENT TO DEFRAUD)

^{๘๘} 18 U.S.C. 1029 (a) ได้ให้คำนิยามของคำว่า อุปกรณ์ (ACCESS DEVICE) ว่าหมายถึงบัตร แผ่นโลหะ รหัส หมายเลขบัตร หรือสิ่งอื่นใดที่สามารถใช้ได้ด้วยตัวเองหรือร่วมกับเครื่องมืออื่น ในการที่จะให้ได้มาซึ่งเงิน สิ่งของ บริการ หรือสิ่งอื่นที่มีราคา หรือสิ่งใด ๆ ที่สามารถใช้โอนเงินได้

2. รัฐบัญญัตินี้ได้รับบัญญัติให้การมีไว้ในครอบครองซึ่งบัตรเครดิตอันได้มาโดยทุจริต จำนวน 15 บัตร หรือมากกว่า ถือว่าเป็นความผิดตามมาตรา นี้ อย่างไรก็ตาม จำนวนบัตรเครดิตที่กำหนดไว้ นั้นยังคงมากเกินไป เพราะผู้ที่มีบัตรเครดิตที่ได้มาโดยทุจริตเพียง 10 บัตร ก็สามารถสร้างความเสียหายได้เป็นจำนวนเงินมากแล้ว แม้ว่าจำนวนบัตรเครดิตที่กำหนดไว้ 15 บัตร นั้นสูงเกินไป ก็ยังนับได้ว่าเป็นการปรับปรุง แก้ไข บทบัญญัติ ตามมาตรา 1644 ซึ่งไม่ได้รับบัญญัติให้การมีไว้ในครอบครองซึ่งบัตรเครดิตที่ได้มาโดยทุจริตเป็นความผิดไว้เลย บทบัญญัติใหม่นี้ ช่วยอำนวยความสะดวกให้รัฐ ในด้านการระงับการพิสูจน์ เรื่องอาชญากรรมบัตรเครดิตในกรณีที่รัฐไม่สามารถจับกุม ผู้กระทำความผิดได้ในขณะที่กระทำความผิด คือในขณะที่ใช้บัตรเครดิตที่ได้มาโดยทุจริต ซื้อสินค้าหรือบริการ และยังเป็นการช่วยพนักงานอัยการในการที่จะไม่ต้องนำบทบัญญัติว่าด้วยการฉ้อฉลโดยใช้ไปรษณีย์ (MAIL FRAUD) หรือ การฉ้อฉลโดยการ ใช้โทรศัพท์ (WIRE FRAUD) มาปรับใช้บังคับกับอาชญากรรมบัตรเครดิต

3. บทบัญญัติใหม่นี้ ได้พยายามขจัดปัญหาในเรื่องความไม่ชัดเจนของมูลค่ารวมของจำนวนเงินที่ได้จากการใช้บัตรเครดิตโดยทุจริต⁹⁰ ในกรณีที่เกี่ยวข้องกับ การใช้อุปกรณ์ ซึ่งปราศจากอำนาจ (UNAUTHORIZED ACCESS DEVICE) แต่ไม่ใช้การทำปลอม ศาลจะรวมมูลค่าของจำนวนเงินที่ได้จากการใช้บัตรเครดิตโดยทุจริตทั้งหมด โดยไม่คำนึงถึงจำนวนบัตรเครดิตที่ใช้ ซึ่งบทบัญญัตินี้ช่วยขจัดปัญหาในเรื่องการคิดมูลค่ารวมของจำนวนเงินที่ได้จากการใช้บัตรเครดิต ตามมาตรา 1644

4. บทบัญญัตินี้กำหนดโทษสำหรับผู้ผลิตบัตรเครดิตปลอม และผู้ที่มีเครื่องมือ สำหรับการทำปลอมไว้ในครอบครอง⁹¹ นอกจากนี้ยังไม่กำหนดมูลค่ารวมของจำนวนเงินที่ได้จากการ

⁹⁰ 18 U.S.C. 1029 (a) (2)

⁹¹ 18 U.S.C. 1029 (a) (4)

ใช้บัตรเครดิตปลอมไว้ ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นถึงเจตน์จำนงของรัฐสภาในการที่จะทำให้การพิสูจน์เรื่องการปลอมบัตรเครดิตนั้นง่ายขึ้น เพื่อให้สามารถนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษได้ เนื่องจากผู้กระทำความผิดฐานปลอมแปลงบัตรเครดิตนั้น เป็นผู้ที่ทำให้เกิดความเสียหายคิดเป็นมูลค่าได้มากที่สุดในบรรดารูปแบบของการก่ออาชญากรรมบัตรเครดิตทั้งหมด

เมื่อพิจารณาอย่างละเอียดแล้วเห็นได้ว่า THE CREDIT CARD FRAUD ACT 1984 นี้ ไม่ได้บัญญัติขึ้นเพื่อใช้แทนมาตรา 1644 แต่บัญญัติขึ้นเพื่อเป็นการอุดช่องว่างของมาตรา 1644 ให้หมดไป เจ้าพนักงานรัฐสามารถใช้รัฐบัญญัตินี้ ในการดำเนินคดีกับอาชญากรรมบัตรเครดิตได้อย่างมีประสิทธิภาพมากกว่ามาตรา 1644 เพราะลดปัญหาต่าง ๆ ที่เคยมีได้ และมีบทลงโทษที่มีประสิทธิภาพและรุนแรง เพื่อใช้ลงโทษแก่ผู้ที่มีส่วนร่วมในการก่ออาชญากรรมบัตรเครดิตได้⁹²

นอกจากการปรับปรุงบทบัญญัติ ซึ่งเป็นการอุดช่องว่างที่มีอยู่ในบทบัญญัติเดิมซึ่งนับได้ว่าเป็นข้อดีของรัฐบัญญัตินี้ แต่ก็ต้องยอมรับข้อบกพร่องอยู่บ้าง ข้อบกพร่องของรัฐบัญญัตินี้ ได้แก่

1. คำนิยามของบัตรเครดิตตามบทบัญญัตินี้ ครอบคลุมถึง บัตรฝากถอนเงินสดอัตโนมัติ หรือที่เรียกว่า บัตรเอทีเอ็มด้วย⁹³ เนื่องจากรัฐสภาได้ทำการผ่านกฎหมายนี้

⁹² พนักงานอัยการยังคงใช้มาตรา 1644 ในการดำเนินคดีกับร้านค้าที่ร่วมกระทำ ความผิด หรือผู้ที่ได้รับสิ่งของจากการใช้บัตรเครดิตที่ได้มาโดยทุจริต แต่จะใช้มาตรา 1029 ในกรณีที่มีการร่วมมือกระทำความผิด เพราะในการร่วมมือกระทำความผิดมีองค์ประกอบหลายอย่าง ซึ่งทำให้ยุ่งยากแก่การพิสูจน์

⁹³ บัตร เอทีเอ็ม นั้นใช้เฉพาะสำหรับฝาก หรือถอนเงินสดจากเครื่องของ ธนาคารเท่านั้น



อย่างเร่งด่วนโดยไม่ได้พิจารณาให้ถี่ถ้วน ถึงข้อแตกต่างระหว่างลักษณะของการใช้บัตรเครดิตเอทีเอ็ม และลักษณะของการใช้บัตรเครดิต ซึ่งเป็นข้อแตกต่างที่สำคัญ ตัวอย่างเช่นในเรื่องของเทคโนโลยีที่เกี่ยวข้องและรูปแบบของการกระทำความผิด ดังนั้นบทบัญญัตินี้จึงไม่ควรนำมาใช้บังคับ กับกรณีที่มีการใช้บัตรเครดิตเอทีเอ็ม โดยทุจริตเหมือนอย่างใช้กับบัตรเครดิต

2. บทบัญญัตินี้ก่อให้เกิดความไม่ยุติธรรมในบางกรณี ตัวอย่างเช่น ผู้ที่ลักหมายเลขบัตรเครดิตมาแล้วใช้หมายเลขบัตรเครดิตที่ลักมานั้น ช้อสินค้าเป็นจำนวนเงิน 700 เหรียญสหรัฐฯ ผู้ที่ลักหมายเลขบัตรเครดิตนั้นแล้วนำไปใช้ไม่ถือว่ากระทำความผิดตามมาตรา 1029 แต่อีกกรณีคือ ผู้ที่กระทำความผิดคล้ายคลึงกัน แต่การได้หมายเลขบัตรเครดิตนั้น ได้มาโดยการคำนวณหมายเลขบัตรเอง แล้วนำหมายเลขบัตรเครดิตนั้นไปใช้ ผู้นั้นมีความผิดตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 1029⁹⁴ กรณีทั้งสองนี้คล้ายคลึงกัน เพียงแต่ผู้ใช้หมายเลขบัตรเครดิตที่ทำปลอมโดยคำนวณหมายเลขเองแล้วนำไปใช้ ไม่ว่าจะใช้เป็นจำนวนเงินเท่าใดก็เป็นความผิดตามมาตรา 1029 การปฏิบัติอย่างไม่เท่าเทียมกันต่อผู้ที่อยู่ในสถานะคล้ายคลึงกันนี้ อาจขัดต่อรัฐธรรมนูญในเรื่องการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมกัน (EQUAL PROTECTION CLAUSE)

5.3.2. บทลงโทษ

บทลงโทษตาม THE CREDIT CARD FRAUD ACT 1984 และตามที่บัญญัติไว้ใน TRUTH IN LENDING ACT สำหรับกรณีการใช้บัตรเครดิตโดยทุจริตหรือการมีบัตรเครดิตที่ได้มาโดยทุจริตไว้ในครอบครองนั้นเหมือนกัน กฎหมายทั้งสองกำหนดโทษขั้นสูงไว้คือจำคุก 10 ปี และปรับ 10,000 เหรียญสหรัฐฯ แต่บทลงโทษตาม THE CREDIT CARD FRAUD ACT

⁹⁴ บทลงโทษของทั้งสองกรณีนี้ต่างกันทั้ง ๆ ที่ลักษณะของการกระทำความผิดคล้ายกัน ทำให้เกิดความไม่ยุติธรรม

1984 นั้น กำหนดโทษไว้ไม่ตายตัวโดยให้สามารถเลือกใช้ได้ คือโทษปรับไม่เกิน 10,000 เหรียญสหรัฐฯ หรือสองเท่าของมูลค่ารวมของจำนวนเงินที่ได้จากการใช้บัตรเครดิตทุจริต

ตาม THE CREDIT CARD FRAUD ACT 1984 การทำปลอมบัตรเครดิต หรือมีเครื่องมือที่ใช้ในการทำปลอมไว้ในครอบครองนั้น บทลงโทษจะหนักมากกว่าการกระทำ ความผิดด้วยอาชญากรรมบัตรเครดิตรูปแบบอื่น คือโทษปรับขึ้นสูงไม่เกิน 50,000 เหรียญสหรัฐฯ หรือสองเท่าของมูลค่ารวมของจำนวนเงินที่ได้จากการกระทำความผิด จำคุกไม่เกิน 15 ปี หรือ ทั้งจำทั้งปรับ บทลงโทษที่หนักเช่นนี้ สามารถลดอาชญากรรมบัตรเครดิตได้ แม้แต่ในกรณีที่ผู้ กระทำความผิดดำเนินการโดยมีลักษณะเป็นองค์กรอาชญากรรม มีเครือข่ายในการกระทำความผิด นอกจากนั้นยังเพิ่มโทษให้มากขึ้นสำหรับผู้ที่กระทำความผิดซ้ำอีก ก็จะต้องได้รับโทษหนักขึ้น คือมีโทษปรับไม่เกิน 100,000 เหรียญสหรัฐฯ หรือจำคุกไม่เกิน 20 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ

ผลกระทบของอาชญากรรมบัตรเครดิตที่มีต่อสังคมนั้น ไม่ควรจะถูก มองข้ามหรือละเลย เนื่องจากจำนวนของการใช้บัตรเครดิตโดยทุจริตนั้นเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว เมื่อเทียบจากสัดส่วนของการใช้บัตรเครดิตอย่างถูกต้อง เพราะความเสียหายต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น จากอาชญากรรมบัตรเครดิตนั้นส่วนใหญ่ ผู้ที่ต้องรับเคราะห์กรรมก็ได้แก่สมาชิกบัตรนั้นเอง

แนวทางที่จะนำไปสู่การลดปัญหาอาชญากรรมบัตรเครดิตที่สำคัญ ๆ ก็ได้ แก่ การมีบทบัญญัติกฎหมายที่ใช้ได้ดี แม้ว่ากฎหมายของมลรัฐต่าง ๆ จะมีบทบาทในการปราบปราม อาชญากรรมบัตรเครดิตที่เป็นคดีเล็กน้อยแล้วก็ตาม แต่ก็ไม่สามารถจะปราบปรามกับอาชญากรรม บัตรเครดิตที่มีลักษณะการทำงานเป็นองค์กรอาชญากรรมที่มีเครือข่ายหรือกระบวนการได้อย่างมี ประสิทธิภาพ

กฎหมายเดิมที่ใช้บังคับกับอาชญากรรมบัตรเครดิตนั้นมีข้อบกพร่องหลายประการ เช่น ในมาตรา 1644 มีความไม่ชัดเจนในเรื่องการใช้เฉพาะหมายเลขบัตรเครดิต และมูลค่ารวม รวมของจำนวนเงินที่ได้จากการใช้บัตรเครดิตโดยทุจริต นอกจากนั้นยังมีข้อบกพร่องในเรื่องอื่น เช่น

ไม่ได้บัญญัติให้การมีบัตรเครดิตที่ได้มาโดยทุจริตไว้ในครอบครองเป็นความผิด ทำให้เจ้าพนักงานรัฐต้องนำบทบัญญัติในเรื่องอื่น เช่น การฉ้อฉลโดยใช้ไปรษณีย์ (MAIL FRAUD) หรือ การฉ้อฉลโดยใช้โทรศัพท์ (WIRE FRAUD) มาปรับบังคับใช้แก่ผู้กระทำความผิดทำให้เกิดความไม่คล่องตัวขึ้น

นับว่า THE CREDIT CARD FRAUD ACT 1984 นี้ ได้แก้ไขข้อบกพร่องดังกล่าวของมาตรา 1644 ได้เป็นส่วนใหญ่ กล่าวคือ มีการบัญญัติให้การใช้หมายเลขบัตรโดยทุจริตเป็นการกระทำความผิด ลดช่องว่างของมาตรา 1644 ในเรื่องการได้รับบัตรเครดิตมาโดยทุจริต (FRAUDULENTLY OBTAINED) และลดปัญหาความไม่ชัดเจนในเรื่องมูลค่ารวมของจำนวนเงินที่ได้จากการใช้บัตรเครดิตโดยทุจริต นอกจากนี้ยังได้กำหนดให้การมีไว้ในครอบครองซึ่งบัตรเครดิตที่ได้มาโดยทุจริตเป็นความผิด มีการลงโทษการปลอมแปลงบัตรเครดิต และการมีเครื่องมือสำหรับทำปลอมบัตรเครดิตไว้ในครอบครองให้เป็นการกระทำความผิดตามบทบัญญัตินี้ด้วย เป็นผลให้รัฐสามารถใช้มาตรการทางกฎหมายนี้ปราบปรามอาชญากรรมบัตรเครดิตได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น